

Arrest

nr. 171 483 van 7 juli 2016
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2016 heeft ingediend om voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de vordering tot schorsing van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13 *quinquies*).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juli 2016 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 juli 2016 om 12:00 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDJ, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De aanwezigheid van de verzoekende partij in het Rijk werd op 14 februari 2016 vastgesteld ingevolge een politiecontrole.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 14 februari 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. De verzoekende partij werd op 13 maart 2016 opnieuw aangetroffen en de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

1.4. Op 8 april 2016 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 11 april 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

In het kader van het beroep tegen de beschikking van 2 juni 2016 die de beslissing tot vasthouding handhaafde, oordeelde de Kamer van Inbeschuldigingstelling bij het Hof van Beroep te Antwerpen op 17 juni 2016 als volgt: *“De beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats van 11 april 2016 werd gesteund op artikel 74/6 § 1 bis 5° van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980.*

Thans wordt ingeroepen dat in die beslissing geen belangenafweging werd verricht of de vrijheidsbeneming geen inbreuk uitmaakt op het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op privé-leven.

De aangebrachte gegevens noch de vaststellingen bij de aanhouding van verzoekster, maakten het bestaan van een duurzame relatie en/of een gezingsituatie, die in het kader van het recht op de bescherming van het privé-leven bij toepassing van artikel 8 EVRM beschermd diende te worden., aannemelijk.

De bestreden beschikking, die niet uitdrukkelijk dergelijke afweging verricht schendt artikel 8 EVRM en artikel 7 Handvest Grondrechten EU niet en schendt evenmin enige motiveringsverplichting in het kader van de wet van 29 juli 1991 en/of artikel 62 Vreemdelingenwet”.

1.6. De adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: Commissaris-generaal) nam op 20 mei 2016 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.7. Bij arrest nummer 189 603 van 13 juni 2016 bevestigde de Raad de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.8. Op 21 juni 2016 diende de verzoekende partij een nieuwe asielaanvraag in.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 22 juni 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekster op 23 juni 2016 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 74, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw (1), die verklaart te heten (1),

naam : [M.]

voornaam : [S.]

[...] nationaliteit : Nigeria

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is DVZ niet bevoegd voor de elementen die u aanhaalt in het kader van uw asielaanvraag. Deze zullen door het CGVS beoordeeld worden. Voor wat de elementen betreft die u aangehaald hebt in het kader van andere verblijfsprocedures waarvoor DVZ wel verantwoordelijk is, kan gesteld worden dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond :Er is geen probleem van non-refoulement, de betrokkene heeft in geen enkele procedure een probleem van 3 EVRM aangehaald

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten."

Dit is de bestreden beslissing.

1.10. Op 30 juni 2016, bij arrest nummer 170 980, verwierp de Raad de schorsing tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen de bestreden beslissing. De verzoekende partij liet na om aan te tonen dat de behandeling van haar vordering spoedeisend was.

1.11. Op 1 juli 2016 werd de verzoekende partij in kennis gesteld van de beslissing van 30 juni 2016 van de Commissaris-generaal tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. De beslissing van de Commissaris-generaal luidt als volgt:

"Overdracht CGVS: 24/06/2016

Dit dossier betreft een situatie waarvoor artikel 57/6/2, derde lid van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat binnen een korte termijn een beslissing moet genomen worden.

A. Feitenrelaas

U verklaart over de Nigeriaanse nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn uit Benin-City. U verblijft reeds sinds begin 2013 in België. Op 13 maart 2016 werd u door de Antwerpse politie in café 't Keteltje gearresteerd bij een vreemdelingencontrole en overgebracht naar het gesloten centrum van Steenokkerzeel waar u op 08 maart 2016 een eerste keer asiel heeft aangevraagd. U haalde bij deze asielaanvraag een vrees aan voor de vrouw die u uit Nigeria weghaalde om u nadien in de prostitutie te dwingen en aan wie u een aanzienlijk bedrag zou verschuldigd zijn. Op 20 mei 2016 werd deze asielaanvraag door het Commissariaat-generaal afgesloten met een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 06 juni 2016 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beroep in tegen deze beslissing. Doch de beslissing van het Commissariaat-generaal werd gehandhaafd bij arrest van 13 juni 2016 (arrestnummer 169636). U tekende geen verder beroep aan tegen deze beslissing.

Op 22 juni 2016 werd voor u een repatriëring naar Nigeria voorzien, deze werd geannuleerd aangezien u op 21 juni 2016 een tweede asielaanvraag indiende. In onderhavige asielaanvraag steunt u op uw eerder aangehaalde asielmotieven. U verklaart verder op 19 juni 2016 uw grootmoeder te hebben gebeld die u vertelde dat zij opnieuw een dreigetelefoon had ontvangen van O., de vrouw voor wie u op de vlucht bent. Zij vertelde uw grootmoeder dat zij u zou vermoorden bij een terugkeer naar Nigeria en bedreigde ook uw grootmoeder.

U legt geen documenten neer ter ondersteuning van deze tweede asielaanvraag.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden. In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in

de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In dit verband dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, dit omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op wezenlijke wijze ondermijnd werd, en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. U slaagde er niet in aannemelijk te maken dat u omwille van de aangehaalde feiten die zich afspeelden na uw vertrek uit Nigeria enige problemen te zullen kennen bij uw terugkeer naar uw land van herkomst. Er werd namelijk geen geloof gehecht aan de omstandigheden waarin u uw land van herkomst zou hebben verlaten, noch aan de feiten die u aanhaalt na uw vertrek. Uw verklaringen represailles te zullen kennen nadat u weigerde voor O. in de prostitutie te werken werden als ongeloofwaardig beschouwd. Vervolgens werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geconcludeerd dat zij geen redenen zien om de omstreden beslissing te vernietigen en bevestigen zij de beoordeling van het Commissariaat-generaal. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hecht evenmin geloof aan de manier waarop u w land van herkomst zou hebben verlaten, noch aan het feit dat u nog enige vervolging zou dienen te vrezen. U diende geen cassatieberoep in bij de Raad van State, bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw eerste asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Het Commissariaat-generaal kan zich er toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Er mag derhalve van u worden verwacht dat u nieuwe elementen en/of feiten aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is, en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu komt het Commissariaat-generaal tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt. U verklaart enkel en alleen dat uw grootmoeder opnieuw een dreigtelefoontje zou hebben ontvangen vanwege O.. Dit kadert echter volledig binnen de feiten die u aanhaalde in uw eerste asielaanvraag, wat als ongeloofwaardig werd beoordeeld. Het gegeven dat u aanhaalt dat uw grootmoeder opnieuw een dreigetelefoon zou hebben ontvangen verandert niets aan deze beoordeling, gezien dit op geen enkele manier een ander licht werpt op het door u geopperde asielrelaas. In het kader van uw eerste asielaanvraag werd reeds geoordeeld dat gezien er aan de manier waarop u Nigeria verliet reeds moeilijk geloof kan worden gehecht, ook de represailles die u vreest vanwege O. omdat u haar niet kon terugbetalen voor de gemaakte reiskosten op de helling komen te staan. Deze beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot de zijne gemaakt. Er wordt niet ingezien hoe uw loutere verklaring dat uw grootmoeder opnieuw zou zijn opgebeld deze beoordeling teniet kan doen.

Waar u aanhaalt in Griekenland om dezelfde feiten te zijn erkend als vluchteling en dat dit gemakkelijk kan worden nagegaan dient te worden opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds oordeelde dat het ontbreken van dit asieldossier een correcte beoordeling van uw asielrelaas niet in de weg staat. Daarenboven weerhoudt niets u er van de volgens u essentiële elementen uit deze eerdere Griekse asielaanvraag kenbaar te maken. Aangezien u nalaat dit te doen kan niet worden ingezien welke concrete elementen uit uw Griekse asieldossier dermate essentieel zouden zijn dat zij dienen te worden toegevoegd aan het administratief dossier teneinde een correcte beoordeling te kunnen maken van uw asielaanvraag in België.

Uit uw asieldossier blijkt verder dat u een procedure doorliep bij PAG-ASA om erkend te worden als een slachtoffer van mensenhandel. Hoewel zij oordelen dat uit uw verklaringen blijkt dat u slachtoffer zou zijn geweest van mensenhandel met seksuele uitbuiting in Turkije is ook hun inschatting niet in staat de eerdere beoordeling van het Commissariaat-generaal te wijzigen. In de eerste plaats baseren ook zij zich louter op uw verklaringen, waarvan zij bovendien aangeven dat deze vaag bleven. Hun loutere inschatting van de feiten zijn dan ook niet in staat de inschatting van het Commissariaat-generaal te wijzigen en de geloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Gelet op het voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste

lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of voornoemde elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In haar beslissing van 22 juni 2016 oordeelde de Dienst Vreemdelingenzaken dat alle verblijfsprocedures werden afgewezen en er geen schending van het artikel 3 EVRM werd aangetoond. Zij oordelen dat er zich geen probleem stelt van non-refoulement, in geen enkele procedure werd een probleem van artikel 3 EVRM aangehaald.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering.”

1.12. Op 1 juli 2016 diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring is tegen de bestreden beslissing, gekend onder het rolnummer RvV X.

1.13. Op 6 juli 2016 vraagt zij overeenkomstig artikel 39/85 van de vreemdelingenwet om via voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de vordering tot schorsing, gekend onder rolnummer RvV 191 085, onmiddellijk te behandelen.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt op dat de vordering onontvankelijk is omdat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat nog steeds van kracht is. Zij licht toe als volgt:

“Verwerende partij heeft de eer de exceptie van onontvankelijkheid van de huidige vordering op te werpen die gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies), dit op grond van het feit dat het aan verzoekster verboden is om zich op het grondgebied van het Rijk te bevinden.

Zoals uit het administratief dossier blijkt, maakt verzoekster het voorwerp uit van een inreisverbod van 2 jaar, beslissing die op 13 maart 2016 werd genomen en op diezelfde dag ter kennis werd gebracht.

Daarom is het aan verzoekster minstens tot 13 maart 2018 verboden om zich op het Schengengebied te bevinden, ten gevolge van artikel 7, eerste lid, 12° en artikel 74/12, derde lid en de §§2 en 4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoekster tegen die bijlage 13sexies geen annulatieberoep bij de Raad heeft ingediend, zodat het inreisverbod van 2 jaar thans definitief is. Zij kon tegen voormelde beslissing een effectief rechtsmiddel hebben aangewend, wat zij heeft nagelaten te

doen. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat verzoekster een verzoek tot opheffing heeft ingediend, noch een dergelijke opheffing van het inreisverbod zou hebben bekomen.

Bij arrest nummer 136.765 van 21 januari 2015, oordeelde de Raad als volgt:

“Het blijkt dat ook dat verzoeker, op het ogenblik dat hij onderhavige vordering indiende onder de gelding viel van een definitief, wettig en geldend inreisverbod van drie jaar dat door de Raad niet is vernietigd of geschorst en waarvan ook niet blijkt dat het door het bevoegde bestuur is ingetrokken of opgeheven. (...)

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoeker niet over het rechtens vereiste wettig belang beschikt. De exceptie van niet ontvankelijkheid is gegrond.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende te verwerpen.”

Zoals infra blijkt maakt verzoekster bovendien geen schending van artikel 8 EVRM aannemelijk.

De vordering is derhalve onontvankelijk.”

2.2. De verzoekende partij licht haar belang bij het beroep toe als volgt:

“7.1 DE BELANGVEREISTE VAN INTERN RECHT

1. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kan elke vreemdeling een beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang. Het “belang” wordt door de wet niet omschreven.

De wetgever heeft aan de Raad de zorg gelaten om dat begrip inhoud te geven met dien verstande dat hij hiertoe kan teruggrijpen naar de interpretatie zoals de Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak aan dit wettelijk begrip geeft (Parl.St. Kamer, 2005- 2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

De invulling van dat begrip mag evenwel niet in strijd zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en de Raad dient er over te waken dat hij de belangvereiste niet op een buitensporig restrictieve of formalistische wijze toepast (zie in die zin: EHRM 20 april 2004, Bulena/Tsjechische Republiek, §§ 28, 30 en 35; 24 februari 2009, EHRM L’Erablière A.S.B.L./België, § 38; EHRM 5 november 2009, Nunes Guerreiro/Luxemburg, § 38; EHRM 22 december 2009, Sergey Smirnov/Rusland, §§ 29-32; GwH 30 september 2010, nr. 109/2010).

De belangvereiste veronderstelt dat de verzoekende partij door de bestreden beslissing benadeeld is en dat dit nadeel persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel is.

Het kleinste belang volstaat (zie o.a. RvV 13 maart 2012, nr. 77.314).

7.2 HET VEREISTE BELANG IS AANWEZIG

2. Het belang in hoofde van verzoekster is aanwezig, reeds door de vaststelling dat de bestreden beslissing betrekking heeft op het verblijf van verzoekster in België. De gedwongen verwijdering van verzoekster van het grondgebied zal vermoedelijk gebeuren op basis van huidige verwijderingsmaatregel, minstens kan het tegendeel niet worden aangenomen.

Verzoekster merkt uitdrukkelijk op dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven dan wel uit te voeren, zich dient te vergewissen van het feit of er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen of de uitvoering ervan verhinderen.

Zo mag geen enkel bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven of uitgevoerd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet.

De grieven die werden ontleend aan artikel 8 EVRM werden niet eerder onderzocht door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Nooit eerder werd een verwijderingsmaatregel bestreden voor uw Raad. In het kader van huidige procedure kunnen de grieven van verzoekster wel worden onderzocht. Verzoekster vraagt dit dan ook uitdrukkelijk, binnen de geldende beroepstermijn van vijf dagen.

De verzoekende partij kan hierdoor, ondanks eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en een geldend inreisverbod, weldegelijk een voordeel behalen. Indien de bestreden beslissing (een verwijderingsmaatregel) zou worden geschorst (en vernietigd) wegens miskennen van artikel 8 EVRM, kan niet anders dan worden geoordeeld dat ook de voorgaande beslissingen artikel 8 EVRM miskennen.

Minstens mag er worden verwacht dat de verwerende partij geen verwijderingsmaatregel zou uitvoeren indien zou worden vastgesteld dat een verwijdering van het grondgebied van het Rijk een schending zou betekenen van artikel 8 EVRM. Geen enkel bevel om het grondgebied te verlaten mag immers worden uitgevoerd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen (RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). De schorsing en nietigverklaring van huidige verwijderingsmaatregel kan verzoekster dus weldegelijk een voordeel opleveren.

De Hoge Verdragsluitende Partijen verzekeren immers eenieder, die ressorteert onder haar rechtsmacht, de rechten en vrijheden welke zijn vastgesteld in de Eerste Titel van het EVRM (zie artikel 1 EVRM). Van de verwerende partij mag derhalve worden verwacht dat, indien een schending wordt vastgesteld van artikel 8 EVRM ten aanzien van huidige verwijderingsmaatregel, er ook effectief geen verwijderingsmaatregel (huidige of voorgaanden) zal worden uitgevoerd.

Dit belang is allesbehalve hypothetisch. Bovendien dient eraan te worden herinnerd dat het "kleinste" belang reeds volstaat (zie o.a. RvV 13 maart 2012, nr. 77.314).

3. Tevens moet worden benadrukt dat het loutere feit dat de bestreden beslissing (de bijlage 13quinquies) niet uitvoerbaar is tijdens de behandeling van de asielaanvraag, niet leidt tot de conclusie dat verzoekster geen belang zou hebben bij de schorsing of vernietiging van de bestreden beslissing. Immers, er is geen zekerheid dat verzoekster de asielstatus of subsidiaire bescherming zal verkrijgen.

4. Verzoekster wijst er nog op dat de eventuele toepassing van een gebonden bevoegdheid op basis van artikel 7 Vreemdelingenwet het belang in generlei opzicht teniet om de redenen zoals hierboven vermeld. De verwerende partij kan zich ervan weerhouden, gelet op de hogere rechtsnormen zoals artikel 8 EVRM, om toepassing te maken van een gebonden bevoegdheid op basis van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Bovendien dient de verwerende partij na de (eventuele) vernietiging van de bestreden beslissing immers nog steeds toepassing te maken van dit wetsartikel, hetgeen vereist dat de verwerende partij actief optreedt (een toekomstige en onzekere gebeurtenis) dit terwijl het kleinste belang reeds volstaat (zie o.a. RvV 13 maart 2012, nr. 77.314).

Bovendien dient nog steeds aan de toepassingsvoorwaarden te zijn voldaan alvorens de gebonden bevoegdheid (bv. op basis van artikel 7 Vreemdelingenwet) kan worden toegepast.

5. Het thans bestreden bevel heeft bovendien eigen rechtsgevolgen en is niet louter te beschouwen als een loutere politie maatregel zonder eigen rechtsgevolgen.

Verzoekster heeft bovendien, nadat het inreisverbod ten einde komt, geen rechtsmiddel meer ter beschikking om deze verwijderingsmaatregel aan te vechten. De beroepstermijn is alsdan verstreken.

De vernietiging van het bestreden bevel strekt verzoekster aldus wel degelijk tot voordeel.

6. Verzoekster wijst tenslotte nog expliciet op het belang dat zij ontleent uit haar tweede middel. Zij bepleit dat de bestreden beslissing geen enkele tijdsbepaling voorziet (zie de uiteenzetting onder het tweede aangevoerde middel: punt 9.2).

Het belang hiervan is duidelijk: zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2 Vreemdelingenwet). Deze termijn bedraagt in de regel dertig dagen. Enkel op basis van een discretionaire bevoegdheid (geen gebonden bevoegdheid) kan de verwerende partij hiervan afwijken.

Dit levert verzoekster een duidelijk voordeel op, waardoor hij hieraan een belang ontleend.

Dat er momenteel geen verwijderingsmaatregel wordt uitgevoerd zolang de asielaanvraag loopt, doet hieraan geen enkele afbreuk. Eens een beslissing over deze aanvraag wordt genomen, vervalt immers deze bescherming.

7.3 DE ONTVANKELIJKHEID VAN HET BEROEP (EFFECTIEF EN DAADWERKELIJK RECHTSMIDDEL: ARTIKEL 13 EVRM)

7. Verzoekster ontleend uit de voorliggende feiten een middel uit artikel 8 EVRM. Zij voert expliciet een schending aan van dit verdragsartikel (zie de uiteenzetting onder punt 9.2).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest vereisen immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat

betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich dus niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, in het bijzonder elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 8 van het EVRM, evenzeer in rekening worden genomen.

Verzoekster voert een schending aan van de artikelen 8 en 13 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en van artikel 7 van het Handvest.

Een onderzoek ten gronde van dit middel dringt zich op.

Verzoekster vraagt daarom middels huidig beroep dat haar vordering ontvankelijk zou worden verklaard. In het tegengestelde geval heeft verzoekster geen enkel rechtsmiddel ter beschikking om haar grieven ontleend aan het EVRM door een onafhankelijke en onpartijdige instantie te laten onderzoeken en gepast herstel te kunnen verkrijgen n.a.v. een nieuwe verwijderingsmaatregel.

Het kan daarom niet volstaat om te stellen dat verzoekster deze middelen kan aanvoeren in de vraag tot opheffing van het inreisverbod. De behandeling van deze aanvraag zal maanden in beslag nemen, terwijl huidige verwijderingsmaatregel reeds zal zijn uitgevoerd. Bovendien kan de verwerende partij bezwaarlijk als een rechtscollege worden beschouwd.

Een eerdere verwijderingsmaatregel, dan wel een nog geldend inreisverbod mag er hierom niet toe aanleiding geven dat verzoekster het vereiste belang zou ontberen waardoor haar grief op grond van artikel 8 EVRM niet zou worden onderzocht (een ontvankelijkheidsvereiste van intern recht).

In deze hypothese zou de verwerende partij gedurende deze volledige periode van het inreisverbod immers carte blanche verkrijgen, zonder dat er enig rechtsmiddel kan worden uitgeput. Er is geen onafhankelijke en onpartijdige instantie die controle uitoefent op de bevoegdheid (macht) van de verwerende partij. Verzoekster heeft, in deze hypothese, gedurende deze periode geen rechtsmiddel ter beschikking tegen een verwijderingsmaatregel.

Evenmin zal er een nieuwe beroepstermijn worden gegeven nadat het inreisverbod een einde heeft genomen zodat verzoekster de verwijderingsmaatregel nog kan aanvechten. Ook dan heeft verzoekster geen rechtsmiddel meer. Er is geen nieuwe beroepstermijn voorzien.

Een rechterlijke controle is nochtans absoluut vereist. De verwerende partij miskent manifest de rechten van verzoekster onder artikel 8 EVRM. Ook nu blijkt uit de bestreden beslissing (de bijlage 13quinquies) dat op geen enkele manier rekening werd gehouden met het privé- en gezinsleven van verzoekster.

Verzoekster beroept zich daarom op artikel 8 EVRM samengelezen met artikel 13 EVRM evenals artikel 7 en 47 van het Handvest waarbij wordt verzocht om, desondanks de genomen beslissingen van de verwerende partij, het beroep ontvankelijk te verklaren en een inhoudelijk oordeel uit te voeren naar de grieven ontleend uit het EVRM.

Verzoekster moet een effectief rechtsmiddel verkrijgen om deze schendingen aan te vechten, hetgeen zij nu ontbeert. Artikel 13 EVRM vereist dat de verzoekende partij het bevoegde rechterlijke orgaan, in dit geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, kan verzoeken om de grond van de grief aandachtig en rigoureuus te onderzoeken en tevens gepast herstel kan te bieden.

Op grond van artikel 13 EVRM dient het rechtsmiddel immers "effectief" te zijn zowel in theorie als praktijk, in het bijzonder in de zin dat de uitoefening ervan niet ten onrechte kan worden gehinderd door de handelingen van de overheid (zie De Souza Ribeiro tegen Frankrijk, nr. 22689/07, § 78 en 80).

Gelet op de vereisten van artikel 13 EVRM kan dan ook niet worden aanvaard dat de toegang tot een effectief rechtsmiddel afhankelijk wordt gemaakt van het verkrijgen van de opschorting of opheffing van het inreisverbod. Het opleggen van deze vereiste (in het kader van de belangvereiste) ontnemt verzoekster een effectief rechtsmiddel waardoor de interne rechtsregels afbreuk doen aan de vereisten van artikel 13 EVRM. De verwerende partij kan bovendien de toegang tot een effectief rechtsmiddel effectief blokkeren zolang zij niet ingaat op het verzoek tot intrekking of opheffing. Zij is alsdan partij en rechter.

Bovendien zal verzoekster, indien dergelijke opschorting of opheffing al wordt verkregen, opnieuw geen toegang meer hebben tot een rechterlijke instantie om de verwijderingsmaatregel aan te vechten. De beroepstermijn zal immers verstreken zijn.

Hoewel de staten over een zekere beoordelingsmarge beschikken voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd, kan dan ook onmogelijk worden gesteld dat aan de vereisten van artikel 13 van het EVRM (en artikel 47 van het Handvest) wordt voldaan. In dergelijk geval is er geen intern beroep en aldus daadwerkelijk en effectief

rechtsmiddel waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen.

Uit deze vaststellingen blijkt dat de gestelde voorwaarden (met name om een ontvankelijk beroep te kunnen indienen bij de nationale rechter) onredelijke en arbitrair zijn waardoor het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel geschonden wordt.

Zo blijkt effectief dat de verwerende partij elk rechtsmiddel dat verzoekster nuttig kan aanwenden blokkeert.

Bij het verstrijken van de beroepstermijn wordt de verwijderingsmaatregel definitief en heeft verzoekster nooit enig effectief rechtsmiddel gehad.

Ook deze vaststelling ondersteunt het verzoek om huidig beroep ontvankelijk te verklaren en een inhoudelijk oordeel uit te voeren naar de opgeworpen grieven ontleend uit het EVRM.”

De verzoekende partij betwist niet dat zij het voorwerp uitmaakt van een eerder bevel en inreisverbod. Namens de verzoekende partij wordt ter zitting verder betoogd dat het belang gelegen is in een mogelijk risico op een schending van artikel 8 van het EVRM of artikel 7 van het Handvest. Zij heeft een partner, P.S., in België. De bestreden beslissing maakt nergens melding van een belangenafweging in het licht van het gezinsleven met haar partner terwijl het risico op de schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest moet onderzocht worden.

2.3. Uit hetgeen voorafgaat blijkt inderdaad de verzoekende partij onder een niet aangevochten en dus definitief inreisverbod staat tot 13 maart 2018. Dit inreisverbod van 13 maart 2016 ging gepaard met een beslissing van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Uit het verslag van het interview van 31 maart 2016 en een mail van 3 april 2016 van de toen optredende raadsman van de verzoekende partij blijkt dat de verzoekende partij in die periode werd bijgestaan door een advocaat, zodat zij haar grieven tegen deze beslissingen middels een beroep bij de Raad kenbaar had kunnen maken. Zij heeft dit evenwel nagelaten. Ook tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 11 april 2016 werd geen beroep ingediend.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert een inreisverbod als volgt:

“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden (...)”.

Artikel 74/11, § 3 van de vreemdelingenwet voorziet verder:

“§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

Uit de voornoemde bepalingen volgt dus dat het inreisverbod in werking treedt met de kennisgeving ervan en dat vanaf die datum aan de verzoekende partij – voor de in het inreisverbod vermelde termijn – de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van het Rijk worden verboden. Uit de stukken van het administratief dossier aangaande de asielprocedure en uit de beslissing van de Commissaris-generaal van 30 juni 2016 in het bijzonder blijkt geenszins dat het inreisverbod strijdig is met het recht op internationale bescherming.

Zoals reeds gesteld is het inreisverbod dat aan de verzoekende partij werd opgelegd thans definitief. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt bovendien niet dat dit inreisverbod door het bevoegde bestuur zou zijn opgeheven, opgeschort of ingetrokken. Evenmin blijkt dat de verzoekende partij daartoe bij het bestuur een aanvraag indiende conform artikel 74/12 van de vreemdelingenwet. Overigens blijkt uit artikel 74/12 van de vreemdelingenwet dat de aanvraag tot opheffing of opschorting moet worden aangevraagd bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland, en dat tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting de betrokken onderdaan van een derde land geen enkel recht heeft op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Gelet op bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij het wettelijk vereiste, geoorloofde belang ontbeert bij huidig beroep. Immers mag de verwerende partij, ingeval van een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing niets anders dan – na te hebben vastgesteld dat de

verzoekende partij nog steeds in het Rijk verblijft en onder een definitief inreisverbod dat niet werd opgeheven of opgeschort zoals voorzien in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet, staat – vast te stellen dat het haar voor de duur van het inreisverbod (twee jaar) verboden is in het Rijk te verblijven, zelfs tijdens het onderzoek van een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod (cf. artikel 74/12, § 4 van de vreemdelingenwet).

Het staat de verzoekende partij vrij de elementen waarin zij een schending van artikel 8 van het EVRM of artikel 7 van het Handvest meent te kunnen ontwaren in te roepen om een opheffing of opschorting van haar inreisverbod – overeenkomstig de daartoe in artikel 74/12 van de vreemdelingenwet voorziene procedure – te bekomen.

De exceptie kan worden bijgetreden. De vordering is onontvankelijk en moet worden verworpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP